

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Όγδοος ο χρόνος είναι
κι' έβρα πάλιν αι' Αθήνας.

Έτος έννεήντα δύο και με χλιδα άνταύσσα
έτσι 'μπέρδεσε τον χρόνο ή ποιητική μας γλώσσα.

Τών έθρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ό Ρωμώος την έθρομάδα — μόνο μία φορά θά βγαίνη,
κι' όταν έγω ένυκνάδι — κι' όποιος μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχομαι — γιατί λεπτά δέν έχομε,
και 'στών Αθηνών την πόλιν — και εις την άλλοδαπήν,
και εις την Έλλάδα όλην — δίχως ναΐα κι' έντροπήν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φραγκα δώδεκα και μόνο,

γιατά ξένα όμοσ μέση — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
Κι' ένα φύλλο άν κωπής — ένιγες συνδρομητής,
κι' όποιος τον παρα δέν δίδει — θά τον φρή μαφρο φίδι.
Γράμματα και συνδρομαι — άπ' εσθείας προς έμέ.
Γιατά τή σάρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μία δέκαρα.

Του Γενάρη ένδεκάτη
Θεωδωράκης και Πικλάτι.

Τραπέζα έξήντα κι' έννιά
κι' άρρώστιας πολλαίς 'στών ντυσιά.

Μεγάλη έκτασις του Δεληγιάννη.
όπου τον νεύ του κανένας χάνει.

Α'.

Άκούεται ή μουσική παιδιών να σημαίνη...
είναι μεγάλη τελετή κι' άνυλαιούν οι δρόμοι,
ό Βασιλεύς τον κίριον Πρωθυπουργόν προσμένει
κι' ό κίριος Πρωθυπουργός δέν φαίνεται ακόμη.

Νά! έρχονται 'στό σπήν μου εκ μέρους της Αύλης
καμπούσι καθβαλλάρηδες κι' έντιό Διαγγελείς,
κι' έγω με σκούφο νυκτικό 'στας δάφνας μου κοιμομαι
και των Πατρών τον γενεά 'στών ύπνο μου θυμομαι.

Κτυπούν την πόρτα, μ' έξυνοούν κι' άναχωρούν τρεχάτοι,
κι' έγω σηκώνομαι σιγά μ' Άγάζικο ραχάτι,
και δέν μου καίγεται καρπη και δρόμι δέν με μέλει
άν καρτερη ό Βασιλεύς με όλους τους έν τέλει.

Άρχίζουν σκόλια πολλά και συζητήσις τόσαι,
ό κόσμος όλος σπρόχνητα, πατερις με και πατιό σε,
κι' έγω ακόμη μαχμουρλής φαρδός πλατός τευτόνομαι
κι' έλα μου τά παράσημα 'στό στήθος μου φορτόνομαι.

Τέλος μετά παρέλευσιον μιάς και πλέον ώρας
ήχοοντος και του φλούγκελχρον μετά της κλαπαδώρας,

εις την παρτά φαίνομαι όσών Βαλλές - μπαστούν
και μπαίνω μέσα 'στις Αύλης κι' εις έλιον τό ρουθουν.

Νάτος, φωνάζουν, έρχεται... βαρδάτε παρατέρα...
νά! Βασιλεύς άληθινός... έδοί τό Δεληγιάννη!...
του σεβαστου κυρίου μου του πέρνο τον άέρα
κι' έκείνος με παρατηρεί και τον σταυρό του κάνει.

Β'.

Ποιος έν δόξη προχωρεί;
ή μουσική ός παιτρ...
έμπρός σ' έμέ τον Θεωδωρη
κινείς μη βγάλλη λέξι.

Άς μη 'μλουον τά χείλη
κι' ό Βασιλεύς όρελει
χωρίς μιλά να καρτερη
τον Βασιλέα Θεωδωρη.

Κι' έγω έπρόσμενα παύο
με στόμα οάν τον γλωρό
ός να τρουπίσω 'στην Αύλη
και τό Κουβέρνο πάρο.

Κι' εκείνος μ' άβινε καιρό
χωρίς κανένα λόγο
για το ψωμί να λαχταρώ
και λάχανα να τρώω.

Μά πώς αλλάζουν οι καιροί!...
θά στρέψουν τὰ μισιά μου...
τώρα κι' αὐτὸς ἄς καρτερῆ...
βολά του και βολά μου.

Γ'.

Τετέλειστα... τετέλειστα... ἡ δόξα μου θ' ἀστράφη...
τὸ κράτος κλυδωνίζεται ὑπὸ τῆς φρικιάς
κι' ἐγὼ ζητῶ τοῦ Ἄνακτος εὐθὺς νὰ ὑπογράψῃ
προβιβασιμὸς τῶν ἀνταρτῶν ἐκείνων τῆς Λαμίας.

Ἐμπρός!... ἡ τὰς ἡ ἐπὶ τὰς... ὁ Βασιλεὺς ἀρνείται,
ἐλ' ἡ Ἀδὴλὴ κλονίζεται, ὁ κόσμος συγκινεῖται,
καθεὶς τὰ διατάγματα τὰ θεωρεῖ φρικιότη
κι' ἐγὼ κυτῶ τὸν Ἄνακτα και τοῦ κυτῶ τὸ πόδι.

Ἐμπρός!... ἡ τὰς ἡ ἐπὶ τὰς... δὲν ἔχει τρίτα - κάτσα,
ἀμέσως τῶν προβιβασιμῶν ὑπέγραψε τὰ μάτσα...
ὁ Βασιλεὺς συγχύζεται και μὴ προτείνει ὄρον
ἐπὶ τῶν ὅρων Ἰγουργῶν νὰ κάμω σπαθοφόρον.

Ὅχι... τῶν ὅρων Ἰγουργῶν ἐγὼ θὰ μείνω μόνος
ὁ σιδηρὸς Θεόδωρος ὁ και Βουλγαροκτόνος,
κι' οὐδὲ θὰ γίνῃ πῶποτε ὁ στυλὸς τῆς ἀνδρείας
κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον κορδῖο φανταρίας.

Κι' ὁ Ἄγγλος ὁ Χαρίλαος, αὐτὸς ὁ λαοπλάνος,
εἰς ἄλλον δὲν ἐφόρεσε τὸ τροπαιοῦχον κράνος,
κι' ἐγὼ θὰ βγάλω σὰν δαίλους τὴν περικεφαλαία,
ποῦ τὴν φοροῦσ' ἀπὸ μικρὸς καθὼς τὸν Ἀχιλλεΐα;

Ἐμπρός... ἡ τὰς ἡ ἐπὶ τὰς... προσέρχεται σικρῶν...
ἀμέσως τοὺς προβιβασιμῶς γράβ τῶν ἀνταρτῶν...
ὁ Βασιλεὺς εἰς τὴν ἀρχὴν τὴν ῥάχη του μοῦ στρέφει,
μὰ τέλος κόπτεται ταπεινὸς εἰς τὸ ὄικο μου κέφι.

Τελεία νίκη... ἔλελεο!... ἐσώθησαν τὰ ψέμματα...
μ' ἐμὲ δὲν πιάσαν χωρτωσιὰ κι' αὐτὰ τὰ γὰρα Σέμματα
Κορδῶν κι' ἄγιος ὁ Θεὸς φωνάζει κάθε φίλος
και μὰς ἄτον τόσο θρίαμβο γυλλίζει κι' ὁ Γκορόλλος.

Δ'.

Ποτὸς ἐν δόξῃ προχωρεῖ;
τὸ βόμβαρδον ἄς παίξῃ...
ἐμπρός σ' ἐμὲ τὸν Θεόδωρ
καινεὶς μὴ βγάλλῃ λέξι.

Φορῶ τὸ κράνος μου... τίς σὺ;
ἔλων θὰ πῶ τὸ αἶμα...

πορφύρα δώστε μου χρυσὸ,
φόρεστέ μου στέρμα.

Σὰ θρόνο βάλτε με χρυσὸ
μὲ πόσα νὰ καθίσω,
και φουσκομένος νὰ φουσὸ
και ἀπ' ἐμπρός κι' ὀπίσω.

Ε'.

Δὲν στέκομαι καθόλου ἄτὰ σωστά μου...
ἴσῃ μαλλιάρῃ μου γούνα τυλιγμένους
κυτῶν νὰ δαβαίνῃ ἐμπροστά μου
καθίνεος Βασιλεὺς ἐξακουσμένους.

Σκυφτὸς ἐμπρός μου ἔρχεται ὁ Τσάρος
και κάθε τῆς Ρωσίας Γοσπαδόρος
και μόλις ἄτον τὸν ἴσον ἐν τοῖς πρώτοις
τοὺς πιάνει δυνατὴ εὐκολιότης.

Ἰβού! κι' ὁ Γουλιέλμος καβαλάρης...
νά! κι' ἄλλοι Ἀυτοκράτορες πολλοί...
κι' ὁ Σάχης τῆς Περσίας μὲ κιάρες
τὸ χερί τὸ κορμῆνο μου φιλεῖ.

Ἰβού! κι' ὁ Ἀυτοκράτωρ τῶν Σινῶν,
κοιτᾷ τὸν Ἰαπωνῶν ὁ Μικάδος...
κι' ὁ δού κλίνουον γόνυ ταπεινὸν
ἄτον γέρο - κορδονάτου τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Θεόδωρος, ὁ μέγας Ναπολέων,
τὰ σκῆπτρα σὰς ποτὲ δὲν θὰ ψηφίσῃ...
τὸ γένος θὰ κυτῶ τῶν Βασιλέων
ὡς ὅτου νὰ τὸ κἀνῃ στοκορσί.

Ἄνετελιν ἡ κρίσιμος ἡμέρα...
σὰς ἐραγα... βαρδάτε παραπέρα...
νικάει τὸν ζυγὸν τὸν ἀργαλέον
ὁ μέγας Βασιλεὺς τῶν Βασιλέων.

Τίς σὺ, ὅπου προβαίνεις ἐν τῇ μέσῃ;
μὴν εἶσαι Ζίγγος - Χὰν ἡ Ταμερλάνος...
πῶ! πῶ! κατακαυμένε κι' ἄν φορέσω
τὸν θῶρακα, τὸ ξίφος και τὸ κράνος!

Σὰς ἐραγα... βαρδάτε παραπέρα...
ὁ δειλὸς σὰς ἴπῃρ τὸν πατέρα...
μὴν προχωρήτε βῆμα... ἔλοι πίσω...
βαρδάτε, Βασιλεῖς, και θὰ κυτῶσισω.

Σταθῆτε ν' ἀκονίσω τὸ μαχαίρ...
ἐνίκησα, γενναῖοι μου, Ἀρχάδες...
ἀλλ' ἔξαφνα προβάλλει ἕνα χερί
και πὰτ και κιοῦτ μ' ἀρχίζει στοὺς γακάδες.

5.

Σιγή, σιγή... ο Βασιλεύς μου έδωσε 'στ' αυτιά
κι' ο παντοδύναμος εγώ ενώπιόν του σκύβω...
μου δίνει άνυπόγραφα όπισω τ'α χαρτιά
κι' εγώ χωρίς να βγάλω γρδ τ'α πέρνω και τ'ο στρίβω.

'Ανέλιπτος ταπεινώσις, μεγάλη προσβολή...
αυτό τ'ο νέον τόλμημα μ' έπείραξε πολύ...
μου λένε να παραιτηθώ χωρίς καιρόν να χάνω,
άλλ' όμως τέτοια χωρατά ποτέ μου δ'αν τ'α κάνω.

'Ός να γενθώ Πρωθυπουργός μου 'βγήκε ή ψυχή
και τώρα να παραιτηθώ γιά τήδημα του φύλλου ;...
αυτό μη γένοιτο ποτέ... ή σάλπιγγ' άς ήχη
και χρυσοστεφανώσετε τήν νίκην του Γκορόλλου.

'Αν μετά τόσον πάταγον και μετά τόσην πάλην
με 'τρόπον υπεχώρησα 'στόν Βασιλέα πάλιν,

άλλ' όμως θά έδικηθώ τ'ο Στέμμα δίχως άλλο
κι' εκ νέου τούς προβιβασιμούς θά τ'ο καθυποβάλω.

Z'

'Όπισω σεις οι Βασιλείς... μα νά! κι' ο 'Αλμποιός,
τών Λογγοβάρδων Βασιλεύς, σοφού πατρός υιός,
πού 'στην Αδύην του ήρμαίε με τούς λοιπούς κι' έμεινος
ό κύριος Μπερτόβουλος ό γελωτοποιός.

'Ο 'Αλμποιός χαιρετά τόν πρώτον έν τοίς ίσοις,
άλλα κι' εγώ τόν χαιρετώ με δέκα υποκλίσεις.
Σχιδώνει κι' ό Μπερτόβουλος με τ'α μεγάλ' αυτιά
και στά καλά καθούμενα μου δίνει μι'α μυτιά.

'Ο 'Αλμποιός γελαστός τήν εξαψίν μου βλέπει
κι' ως Βασιλεύς που έμαθε να εκτιμά καθένα
τόν πρώτου του χωρατατζή τόν διόχνει όπως πρέπει
και τής Αδύης Μπερτόβουλο χειροτονεί... έμένα.

